

Arrest

nr. 253 816 van 30 april 2021
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partijen verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 3 juli 1984. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 5 oktober 1990. De verzoekende partijen zijn met mekaar gehuwd.

1.2. De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 3 maart 2020. Op 5 maart 2020 melden ze zich aan om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 9 maart 2020 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 19 augustus 2020 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 21 augustus 2020 wordt verzoekster gehoord op het CGVS.

1.4. Op 8 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.5. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 3 juli 1984 in La Libertad (La Libertad) geboren te zijn. U bent getrouwd met C.S.C.R., jullie hebben een dochter samen. Jullie woonden in de kolonie Urbanizacion Ilopango in Ilopango (San Salvador). U werkte als operator van een machine bij Smurfit Kappa.

Op 16 februari 2020 zijn er drie gewapende mannen uw huis binnengekomen. Ze identificeerden zich als bendeleden van MS13. Ook uw vrouw was op dat moment thuis. Uw dochter was niet thuis, u had haar 's morgens naar haar overgrootmoeder gebracht. De bendeleden vroegen 2000 dollar en gaven jullie 15 dagen om te betalen. Als jullie dat niet deden zouden ze uw dochter en daarna jullie vermoorden. Ze hadden veel informatie over jullie. De mannen vertelden dat zij 15 dagen later zouden terugkeren om het geld op te halen. Ze waarschuwden jullie ook om geen klacht in te dienen. Jullie zeiden dat jullie zouden betalen.

Los van dit incident werd uw vrouw regelmatig seksueel geïntimideerd door bendeleden. Dat gebeurde altijd op een verbale manier.

Na het incident van 16 februari gingen jullie nog een week werken. Dan namen jullie de beslissing om het land te verlaten. Jullie bleven al die tijd nog thuis wonen, tot het laatste weekend voor uw vertrek. Dat hebben jullie bij uw ouders doorgebracht. Op 2 maart, de dag waarop de termijn om te betalen afliep, verlieten jullie het land.

U verliet El Salvador op 2 maart 2020. Een dag later kwam u in België aan. Hier diende u op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort en identiteitskaart, uw huwelijksakte en de factuur van uw vliegtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw partner C.S.C.R. (20/13842B). In het kader van haar verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande deze zelfde motieven als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende MS13 (CGVS, p. 12-13, punt 125-126). Leden van die bende vielen uw huis binnen en eisten held van jullie (p. 9-10, punt 86-

89). Los van dit incident werd u als vrouw ook meermaals verbaal geïntimideerd op straat (CGVS, p. 3, punt 3 en p. 10, punt en 95-96).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Voorts dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt de gebeurtenissen van 16 februari 2020 aannemelijk te maken. Zo leggen u en uw man geen consistente verklaringen af over het incident.

Zo is het opmerkelijk dat jullie verklaringen over jullie adres in El Salvador inconsistent zijn. Gezien jullie problemen zich bij jullie thuis hebben afgespeeld ontstaat hierdoor verdere twijfel over de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven. Gevraagd naar uw exacte adres in El Salvador geeft u te DVZ 'Ilopango Col Quiteno 2 1ste cl ote casa 7' op. Daar woonde u de laatste tien jaar voor uw vertrek (DVZ, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10). Uw man geeft hetzelfde adres op en verklaart er 4 jaar gewoond te hebben (DVZ, 20/13842, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10). Op uw identiteitskaart staat eveneens "COL QUITEÑO 2 1a CL OTE CASA #7" als adres opgegeven. U verklaart over deze wijk dat dit een beveiligde wijk is waar bendeleden heel moeilijk binnen geraken (CGVS, p. 20, punten 224 en 227). Echter, wanneer uw man tijdens zijn onderhoud op het CGVS naar zijn adres gevraagd wordt, verklaart hij plots in de Urbanizacion Ilopango te wonen. Gevraagd of Quiteno – de kolonie die jullie op DVZ opgaven – dan de naam van de kolonie is die hij op het CGVS vermeldt, verklaart hij: "Nee, daar woonden andere familieleden van mijn vrouw. Wij woonden in de Urbanizacion Ilopango, en dat is daar dichtbij (CGVS, 20/13842, p. 6, punt 49-50). Hij verklaart daar zeven jaar te hebben gewoond (CGVS, 20/13842, p. 6, punt 60). Ook u vermeldt op het CGVS plots de Colonia Urbanizacion als woonplaats en verklaart er eveneens zeven jaar gewoond te hebben (CGVS, p. 5, punt 39-40). Tevens dient nog opgemerkt te worden dat op de identiteitskaart van uw man, afgegeven enkele maanden voor jullie vertrek, een volkomen ander adres staat dan dat waar jullie problemen zouden zijn voorgevallen. Dat jullie op het CGVS plots een ander adres opgeven waar jullie problemen gebeurd zouden zijn – jullie eerder opgegeven adres was een beveiligde wijk – doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Er kan voorts een inconsistentie worden opgemerkt tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Op DVZ verklaart u dat de gewapende mannen die het huis binnendrongen jullie later zouden zeggen hoe jullie konden betalen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter, gevraagd of jullie iets hebben gezegd tijdens dit incident: "Nee. Het enige wat ik heb gezegd is gevraagd hoe we dat moesten betalen. Dat was het enige. Voor de rest waren we stil. We luisterden enkel naar wat ze zeiden en wat ze herhaalden en herhaalden" (CGVS, p. 13, punt 128). Daarop zouden de bendeleden geantwoord hebben dat ze na vijftien dagen zouden

terugkomen om het geld op te halen (CGVS, p. 9, punt 88 en p. 13, punt 129). Uw man antwoordt dan weer op de vraag of jullie iets zeiden tijdens dit incident: "Nee, we zeiden niets. Wel het enige dat we hebben gezegd is dat we gingen betalen." (CGVS 20/13842, p. 14, punt 146-147). Die verklaringen staan haaks op elkaar.

Toen het incident plaatsvond waren enkel u en uw man thuis, uw dochter was er niet. Uw oma was haar die ochtend rond acht uur komen ophalen. Ze zou haar in de namiddag terugbrengen (CGVS, p. 9, punt 86 en p. 11, punt 101). Uw man verklaarde echter dat hij jullie dochter om acht uur naar uw oma had gebracht en hij haar die namiddag ook terug zou ophalen (CGVS, 20/13842, p. 13, punt 127). Gevraagd waarom jullie verklaringen hierover verschillen verklaart u: "Mijn oma heeft haar meegenomen, heeft haar opgehaald. Dat weet ik niet. Hij weet dat mijn oma haar is komen ophalen (CGVS, p. 11, punt 106-107)." U herhaalt daarmee uw versie van de feiten en biedt geenszins een uitleg waarom jullie verklaringen over dit feit verschillen. Dat jullie verklaringen over hoe het komt dat uw dochter niet thuis was op het moment van het incident niet overeenkomen doet twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Uw man verklaart verder dat jullie burens hadden die hetzelfde als jullie hebben meegemaakt. Ook zij zijn moeten vluchten (CGVS, 20/13842, p. 17-18, punt 193-197). U verklaart zelf echter niet te kunnen zeggen of andere mensen binnen de kolonie zoiets meegemaakt hebben en in elk geval geen mensen te kennen uit de kolonie die zoiets meegemaakt hebben. Gevraagd of er burens zoiets meemaakten verklaart u: "Nee. Buren niet. Dat weten we niet (CGVS, p. 17-18, punt 194-197)." Dit is opmerkelijk. Dat jullie jullie leven in El Salvador moesten achterlaten voor problemen die, volgens de verklaringen van uw man, jullie burens eveneens hebben gehad, waarna ze eveneens zouden zijn moeten vluchten, maar dat u hier niet van op de hoogte zou zijn maakt jullie verklaringen maar weinig doorleefd. Er kan immers verwacht worden dat dit toch daadwerkelijk zou zijn opgekomen tussen jullie in al die tijd sinds het incident in februari.

Een week na het incident hebben u en uw man vervolgens ontslag genomen. Uw man zegt dat hij geen ontslagvergoeding kreeg (CGVS 20/13842, p. 17, punten 184-187). U verklaart echter dat hij wel een ontslagvergoeding kreeg. Op de vraag of hij dan geen opzegtermijn moest respecteren zegt u dat hij jullie problemen uitlegde aan zijn werkgever en dat ze dan zeiden dat het niet nodig was (CGVS, p. 15, punten 165-167). Dat uw man zegt dat hij geen ontslagvergoeding kreeg nadat zij ontslag nam maar u zegt dat hij wel een vergoeding kreeg nadat hij jullie problemen vertelde aan zijn werkgever doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aangaande jullie motieven om het land te verlaten.

Verder roept de *modus operandi* van de bende, zoals deze naar voor komt in jullie verklaringen, ernstige vragen op. Uit informatie blijkt dat, indien een bende iemand viseert, deze persoon en vervolgens zijn familie voortdurend worden lastig gevallen. Geweld wordt geenszins geschuwd. Uit een rapport over MS13 blijkt dat dit een zeer georganiseerde maar uiterst gewelddadige bende is. Rekruten moeten een moord plegen vooraleer zij lid kunnen worden. Bendeleden kunnen hogerop geraken door hun "engagement" te tonen, een eufemisme voor het plegen van daden van geweld. Daarnaast houden de bendes regelmatig vergaderingen waarbij de leider een agenda uitzet. Taken worden verdeeld aan "vrijwilligers", die hun waarde willen tonen aan de bende. Dit engagement van de bendeleden wordt op constante basis geëvalueerd door de leiders. Aarzeling en halfslachtigheid kunnen leiden tot wantrouwen van de bende tegenover het bendelid. Tijdens deze vergaderingen worden ook "rechtszaken" gehouden om overtredingen van de benderegels door leden af te handelen. Nieuwe "afpersingsvoorstellen" worden ook besproken tijdens deze vergaderingen. De bendeleiders houden strikt bij wie er precies wordt geviseerd voor afpersing en voor hoeveel. De afhaling van het afpersingsgeld, en de stand van zaken en eventuele problemen, onder meer de vlucht van het slachtoffer, worden eveneens besproken.

In het licht van deze informatie is het opmerkelijk dat de bende 2000 dollar van jullie eist maar vervolgens twee weken lang jullie op geen enkele manier benadert of bedreigt (CGVS, p. 17, punt 190 en CGVS, 20/13842, p. 16, punt 180). Jullie zijn nog zonder problemen bijna twee weken daar blijven wonen en werken (CGVS, p. 15, punt 160-162 en CGVS, 20/13842, p. 16, punt 172-179). Kort voor het verlopen van de betalingstermijn zijn jullie kunnen vertrekken naar uw schoonouders (CGVS, p. 16, punt 171 en 173), die ook in MS13-gebied wonen (CGVS, 20/13842, p. 8, punt 72). U verklaart dat de bende MS13 leden op de uitkijk heeft staan in de kolonie. Die zien wie er binnen en buiten de kolonie gaat (CGVS, p. 6, punt 53 en 56-58). Zaterdag 29 februari, twee dagen voor u zou moeten betalen, vertrokken jullie met de wagen naar uw schoonouders (CGVS, p. 16, punten 173-175). Dat jullie daar

probleemloos weggeraken is opmerkelijk. Bovendien is de wijk waar uw schoonouders wonen evenzeer gecontroleerd door de bende MS13 (CGVS, 20/13842, p. 7-8, punt 70-72). Jullie bleven daar vaak een weekend (CGVS, p. 7, punt 59) en uw man was van die wijk afkomstig (CGVS, 20/13842B, p. 6, punt 51). De lokale MS13 daar kent jullie dus. Uw man verklaart bovendien zelf dat, als jullie bij zijn ouders zouden gaan wonen, de bendeleden jullie daar zouden vinden (CGVS, 20/13842, p. 17, punt 182 en p. 19, punt 207). Dat jullie daar twee dagen voor jullie moesten betalen probleemloos kunnen aankomen, verblijven en op de dag dat er betaald moest worden naar de luchthaven kunnen vertrekken (CGVS, 20/13842, p. 16, punt 174-175) doet ernstige vragen rijzen. Dat dit alles zonder problemen kon gebeuren en zonder dat de bende jullie in die twee weken ooit hebben benaderd doet ernstig twijfelen aan jullie problemen met deze uiterst gewelddadige bende. De loutere verklaring hiervoor dat zij jullie een betalingstermijn hadden gegeven en dat deze nog niet verlopen was (CGVS, p. 16, punt 171 en CGVS, 20/13842, p. 16, punt 178) is niet overtuigend. Dat zij jullie louter een termijn zouden geven en deze zonder meer zouden respecteren, zonder hun eis tot betaling van 2000 dollar op enige manier op te volgen komt maar weinig overtuigend over in het licht van informatie over deze bende.

Ook na jullie vlucht heeft niemand van uw familie nog problemen gekend met MS13. Gezien de bendeleden tijdens het incident duidelijk maken alles over jullie te weten (CGVS, p. 9, punt 87 en CGVS, 20/13842, p. 11, punt 110 en p. p. 14-15, punt 154) en vaak uw familie op bezoek zagen komen (CGVS, p. 18, punt 207) is het opmerkelijk dat niemand van uw familie of kennissen benaderd is geweest of iets meegemaakt heeft na jullie vertrek (CGVS, p. 4, punt 23 en p. 19, punt 211 en p. 20, punt 228). Dat blijkt ook uit de verklaringen van uw man (CGVS, 20/13842, p. 4, punt 24-25 en p. 18, punt 202-204). Gevraagd waarom niet verklaart uw man: "Geen flauw idee (CGVS, 20/13842, p. 18, punt 205)." Wanneer u zelf wordt gevraagd naar eventuele stappen die de bende heeft gezet nadat de termijn tot betalen was verlopen zegt u: "Dat weet ik niet. We weten nu van niets. We weten zelfs niet of ze ons gezocht hebben of ...". Zij hebben niemand van uw familie benaderd (CGVS, p. 19, punten 209-211). U verklaart dat uw familie niet benaderd is geweest omdat zij in gesloten beveiligde kolonies woonden (CGVS, p. 19-20, punt 212-213 en punt 223-227). Ook de oppas van uw dochter was gekend door de bendeleden (CGVS, p. 9, punt 87), gevraagd of zij benaderd is geweest antwoordt u: "Nee. Dat weet ik niet (CGVS, p. 21, punt 233)." Uw schoonouders werden evenmin benaderd, omdat ze ver van jullie woonden (CGVS, p. 20, punt 223). Gezien zij in een door de MS13 gecontroleerde kolonie woonden is dat geen overtuigende verklaring. Ze kenden uw familie en wisten bovendien dat die welgesteld was. De loutere verklaringen dat sommigen van uw familieleden ver weg woonden en anderen in beveiligde wijken is geenszins een verklaring voor het feit dat niemand ooit benaderd is geweest om deze 2000 dollar op te eisen, zeker gezien de mate van organisatie in MS13 die blijkt uit informatie.

Verder is het opvallend dat de verklaringen van uw man over de beslissing van jullie vertrek uit El Salvador niet consistent zijn. Gevraagd of hij soms op reis ging verklaart uw man: "We hebben gereisd. Twee of drie keer. Enkel naar Guatemala. Als we naar het buitenland gingen, was dat enkel naar Guatemala (CGVS, 20/13842, p. 8, punt 83)." Het incident van 16 februari 2020 was voor jullie het hoofdmotief om El Salvador te verlaten (CGVS, 20/13842, p. 11, punt 118). Hij verklaart verder dat jullie een week na dit incident de beslissing namen om het land te verlaten (CGVS 20/13842, p. 16, punt 176). Later zegt hij dat de bendeleden jullie overal in CentraalAmerika zouden vinden en dat jullie daarom ervoor hebben gekozen om naar een verder weg gelegen land te gaan (CGVS 20/13842, p. 17, punt 182).

Echter, uit de door uw man neergelegde factuur van jullie vliegtickets blijkt dat jullie reeds een maand voor het incident, namelijk op 18 januari 2020, jullie reis uit El Salvador hadden geboekt. Later in het onderhoud, pas nadat uw man gevraagd werd naar de datum waarop jullie de tickets hadden geboekt en na de daaropvolgende pauze in het persoonlijk onderhoud, verklaart uw man plots: "[...] Dus hebben we besloten om naar België te gaan. Omdat we al het plan hadden om op vakantie te gaan naar België. Daarom hebben we die vliegtickets geboekt en al gekocht op 18 januari (CGVS, 20/13842, p. 19, punt 207)." Dat uw man over deze reeds geplande reis op geen enkel moment iets vermeldde, zelfs niet tijdens zijn vrije relaas, noch wanneer hem zelfs expliciet gevraagd wordt naar het moment waarop jullie deze vliegtickets hadden geboekt (CGVS 18/13842, p. 17, punt 188-189), en pas na de daaropvolgende pauze in het onderhoud plots zegt dat jullie op dat moment reeds een toeristische reis hadden gepland naar België doet ernstige vragen rijzen. Ook wanneer uw man nog eerder in het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar eerdere reizen liet hij na iets te zeggen over deze reis. Hij zei toen dat, indien jullie naar het buitenland gingen, dit enkel naar Guatemala was (CGVS, 20/13842, p. 8, punt 83).

Ook dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw man op DVZ gevraagd werden waarom jullie ervoor kozen specifiek in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Noch u, noch uw man antwoordden dat jullie al tickets hadden van een eerder geplande reis. U zegt louter dat jullie

informatie hadden opgezocht over landen waar jullie internationale bescherming konden aanvragen en dat België de beste optie was. Uw man verklaarde louter dat België meer ontwikkeld is en hij hier meer kansen heeft om te groeien (DVZ en DVZ, 20/13842, Verklaring DVZ, p. 11, vraag 27).

Dat u voorts verklaart dat deze reis naar België een reis voor jullie huwelijksverjaardag zou zijn is eveneens niet overtuigend. Jullie verklaren immers getrouwd te zijn op 27 mei 2012 (verklaring DVZ, vraag 15 en verklaring DVZ 20/13842, vraag 15). Dat jullie, die nooit eerder naar het buitenland zijn geweest behalve twee keer naar buurland Guatemala, een maand voordat jullie door problemen genooddaakt werden om internationale bescherming te zoeken, een reis zouden hebben geboekt voor de periode van maart 2020 – voor slechts een week naar België met vliegtickets die zesmaal een maandloon bedragen – voor een verjaardag van jullie huwelijk van mei 2012 is geenszins overtuigend (CGVS 20/13842, p. 10, punt 98 en verklaring DVZ, vraag 31). Er mag verwacht worden dat jullie een omstandige en overtuigende uitleg weten te bieden voor de vaststelling dat jullie reeds voor jullie problemen met MS13 jullie reis naar België – het land waarover jullie hadden opgezocht dat dit het beste was om internationale bescherming aan te vragen – hadden geboekt, zeker gezien dit uiteindelijk pas naar voren kwam nadat op het einde van het persoonlijke onderhoud van uw man de datum van boeking ter sprake kwam. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat dit geenszins het geval is.

De seksuele intimidaties waar u mee te maken kreeg stonden los van het incident van 16 februari (CGVS, 20/13842, p. 12, punt 116). U verklaart hierover: “Als ik ’s morgens naar mijn werk ga, moet ik net langs hen of naast hen passeren. Dat zijn ook veel momenten waarop die seksuele intimidaties plaatsvonden. Maar ik zette gewoon mijn weg verder en ik keek zelfs niet meer om” (CGVS, p. 6, punt 57). Het is steeds bij verbale opmerkingen gebleven (CGVS, p. 3, punt 3 en p. 10, punt 95-96 en CGVS 20/13842, p. 12, punten 114-118). Deze loutere door u aangehaalde feiten volstaan echter niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart houden betrekking tot uw identiteit. Die staat hier niet onmiddellijk ter discussie. Voor het paspoort van uw dochter kan hetzelfde gezegd worden. Uw huwelijksakte kan uw huwelijk met Victor Manuel GONZALEZ ROMERO staven, dat huwelijk staat evenmin ter discussie. Dit document staat evenwel los uw asielmotieven.”

U haalt geen andere problemen in El Salvador aan (CGVS, p. 11-12, punt 109-118). Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar El Salvador aantonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart houden betrekking tot uw identiteit. Die staat hier niet onmiddellijk ter discussie. Uw huwelijksakte kan uw huwelijk met C.S.C.R. staven, dat huwelijk staat evenmin ter discussie. Dit document staat evenwel los uw asielmotieven.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert

evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.6. De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op 5 oktober 1990 in San Salvador (San Salvador) geboren te zijn. U bent getrouwd met V.M.G.R., jullie hebben een dochter samen. Jullie woonden in de Urbanizacion Ilopango in Ilopango (San Salvador). U werkte als assistente van een advocaat bij het ministerie van landbouw en veeteelt.

Op zondag 16 februari 2020 kwamen er drie gewapende bendeleden van MS13 uw huis binnen. Enkel u en uw man waren thuis. Uw dochter was er niet, uw oma was haar eerder die dag komen halen. De bendeleden wilden binnen 15 dagen 2000 dollar van jullie. Als jullie niet betaalden zouden ze jullie vermoorden. Ze hadden veel informatie over jullie. Na 15 dagen zouden ze het geld komen halen. U zei dat jullie zouden betalen.

Los van dit incident werd u regelmatig seksueel geïntimideerd door bendeleden. Het ging altijd om verbale intimidaties, niets meer.

Na het incident van 16 februari bleven jullie gewoon thuis wonen. Jullie zijn ook nog een week gaan werken. Het laatste weekend voor jullie vertrek, brachten jullie bij uw schoonouders door.

U verliet El Salvador op 2 maart 2020. Een dag later kwam u in België aan. Hier diende u op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw paspoort en identiteitskaart, het paspoort van uw dochter, uw huwelijksakte en de factuur van uw vliegtickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie

van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende MS13 (CGVS, p. 12-13, punt 125-126). Leden van die bende vielen uw huis binnen en eisten held van jullie (p. 9-10, punt 86-89). Los van dit incident werd u als vrouw ook meermaals verbaal geïntimideerd op straat (CGVS, p. 3, punt 3 en p. 10, punt en 95-96).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt de gebeurtenissen van 16 februari 2020 aannemelijk te maken. Zo leggen u en uw man geen consistente verklaringen af over het incident.

Zo is het opmerkelijk dat jullie verklaringen over jullie adres in El Salvador inconsistent zijn. Gezien jullie problemen zich bij jullie thuis hebben afgespeeld ontstaat hierdoor verdere twijfel over de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven. Gevraagd naar uw exacte adres in El Salvador geeft u te DVZ 'Ilopango Col Quiteno 2 1ste cl ote casa 7' op. Daar woonde u de laatste tien jaar voor uw vertrek (DVZ, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10). Uw man geeft hetzelfde adres op en verklaart er 4 jaar gewoond te hebben (DVZ, 20/13842, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10). Op uw identiteitskaart staat eveneens "COL QUITEÑO 2 1a CL OTE CASA #7" als adres opgegeven. U verklaart over deze wijk dat dit een beveiligde wijk is waar bendeleden heel moeilijk binnen geraken (CGVS, p. 20, punten 224 en 227). Echter, wanneer uw man tijdens zijn onderhoud op het CGVS naar zijn adres gevraagd wordt, verklaart hij plots in de Urbanizacion Ilopango te wonen. Gevraagd of Quiteno – de kolonie die jullie op DVZ opgaven – dan de naam van de kolonie is die hij op het CGVS vermeldt, verklaart hij: "Nee, daar woonden andere familieleden van mijn vrouw. Wij woonden in de Urbanizacion Ilopango, en dat is daar dichtbij (CGVS, 20/13842, p. 6, punt 49-50). Hij verklaart daar zeven jaar te hebben gewoond (CGVS, 20/13842, p. 6, punt 60). Ook u vermeldt op het CGVS plots de Colonia Urbanizacion als woonplaats en verklaart er eveneens zeven jaar gewoond te hebben (CGVS, p. 5, punt 39-40). Tevens dient nog opgemerkt te worden dat op de identiteitskaart van uw man, afgegeven enkele maanden voor jullie vertrek, een volkomen ander adres staat dan dat waar jullie problemen zouden zijn voorgevallen. Dat jullie op het CGVS plots een ander adres opgeven waar jullie problemen gebeurd zouden zijn – jullie eerder opgegeven adres was een beveiligde wijk – doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven.

Er kan voorts een inconsistentie worden opgemerkt tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Op DVZ verklaart u dat de gewapende mannen die het huis binnendrongen jullie later zouden zeggen hoe jullie konden betalen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter, gevraagd of jullie iets hebben gezegd tijdens dit incident: "Nee. Het enige wat ik heb gezegd is gevraagd hoe we dat moesten betalen. Dat was het enige. Voor de rest

waren we stil. We luisterden enkel naar wat ze zeiden en wat ze herhaalden en herhaalden" (CGVS, p. 13, punt 128). Daarop zouden de benedeleden geantwoord hebben dat ze na vijftien dagen zouden terugkomen om het geld op te halen (CGVS, p. 9, punt 88 en p. 13, punt 129). Uw man antwoordt dan weer op de vraag of jullie iets zeiden tijdens dit incident: "Nee, we zeiden niets. Wel het enige dat we hebben gezegd is dat we gingen betalen." (CGVS 20/13842, p. 14, punt 146-147). Die verklaringen staan haaks op elkaar.

Toen het incident plaatsvond waren enkel u en uw man thuis, uw dochter was er niet. Uw oma was haar die ochtend rond acht uur komen ophalen. Ze zou haar in de namiddag terugbrengen (CGVS, p. 9, punt 86 en p. 11, punt 101). Uw man verklaarde echter dat hij jullie dochter om acht uur naar uw oma had gebracht en hij haar die namiddag ook terug zou ophalen (CGVS, 20/13842, p. 13, punt 127). Gevraagd waarom jullie verklaringen hierover verschillen verklaart u: "Mijn oma heeft haar meegenomen, heeft haar opgehaald. Dat weet ik niet. Hij weet dat mijn oma haar is komen ophalen (CGVS, p. 11, punt 106-107)." U herhaalt daarmee uw versie van de feiten en biedt geenszins een uitleg waarom jullie verklaringen over dit feit verschillen. Dat jullie verklaringen over hoe het komt dat uw dochter niet thuis was op het moment van het incident niet overeenkomen doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Uw man verklaart verder dat jullie burens hadden die hetzelfde als jullie hebben meegemaakt. Ook zij zijn moeten vluchten (CGVS, 20/13842, p. 17-18, punt 193-197). U verklaart zelf echter niet te kunnen zeggen of andere mensen binnen de kolonie zoiets meegemaakt hebben en in elk geval geen mensen te kennen uit de kolonie die zoiets meegemaakt hebben. Gevraagd of er burens zoiets meemaakten verklaart u: "Nee. Buren niet. Dat weten we niet (CGVS, p. 17-18, punt 194-197)." Dit is opmerkelijk. Dat jullie jullie leven in El Salvador moesten achterlaten voor problemen die, volgens de verklaringen van uw man, jullie burens eveneens hebben gehad, waarna ze eveneens zouden zijn moeten vluchten, maar dat u hier niet van op de hoogte zou zijn maakt jullie verklaringen maar weinig doorleefd. Er kan immers verwacht worden dat dit toch daadwerkelijk zou zijn opgekomen tussen jullie in al die tijd sinds het incident in februari.

Een week na het incident hebben u en uw man vervolgens ontslag genomen. Uw man zegt dat hij geen ontslagvergoeding kreeg (CGVS 20/13842, p. 17, punten 184-187). U verklaart echter dat hij wel een ontslagvergoeding kreeg. Op de vraag of hij dan geen opzegtermijn moest respecteren zegt u dat hij jullie problemen uitlegde aan zijn werkgever en dat ze dan zeiden dat het niet nodig was (CGVS, p. 15, punten 165-167). Dat uw man zegt dat hij geen ontslagvergoeding kreeg nadat zij ontslag nam maar u zegt dat hij wel een vergoeding kreeg nadat hij jullie problemen vertelde aan zijn werkgever doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen aangaande jullie motieven om het land te verlaten.

Verder roept de *modus operandi* van de bende, zoals deze naar voor komt in jullie verklaringen, ernstige vragen op. Uit informatie blijkt dat, indien een bende iemand viseert, deze persoon en vervolgens zijn familie voortdurend worden lastig gevallen. Geweld wordt geenszins geschuwd. Uit een rapport over MS13 blijkt dat dit een zeer georganiseerde maar uiterst gewelddadige bende is. Rekruten moeten een moord plegen vooraleer zij lid kunnen worden. Bendeleden kunnen hogerop geraken door hun "engagement" te tonen, een eufemisme voor het plegen van daden van geweld. Daarnaast houden de bendes regelmatig vergaderingen waarbij de leider een agenda uitzet. Taken worden verdeeld aan "vrijwilligers", die hun waarde willen tonen aan de bende. Dit engagement van de bendeleden wordt op constante basis geëvalueerd door de leiders. Aarzeling en halfslachtigheid kunnen leiden tot wantrouwen van de bende tegenover het bendelid. Tijdens deze vergaderingen worden ook "rechtszaken" gehouden om overtredingen van de benderegels door leden af te handelen. Nieuwe "afpersingsvoorstellen" worden ook besproken tijdens deze vergaderingen. De bendeleiders houden strikt bij wie er precies wordt geëvalueerd voor afpersing en voor hoeveel. De afhaling van het afpersingsgeld, en de stand van zaken en eventuele problemen, onder meer de vlucht van het slachtoffer, worden eveneens besproken.

In het licht van deze informatie is het opmerkelijk dat de bende 2000 dollar van jullie eist maar vervolgens twee weken lang jullie op geen enkele manier benadert of bedreigt (CGVS, p. 17, punt 190 en CGVS, 20/13842, p. 16, punt 180). Jullie zijn nog zonder problemen bijna twee weken daar blijven wonen en werken (CGVS, p. 15, punt 160-162 en CGVS, 20/13842, p. 16, punt 172-179). Kort voor het verlopen van de betalingstermijn zijn jullie kunnen vertrekken naar uw schoonouders (CGVS, p. 16, punt 171 en 173), die ook in MS13-gebied wonen (CGVS, 20/13842, p. 8, punt 72). U verklaart dat de bende MS13 leden op de uitkijk heeft staan in de kolonie. Die zien wie er binnen en buiten de kolonie gaat

(CGVS, p. 6, punt 53 en 56-58). Zaterdag 29 februari, twee dagen voor u zou moeten betalen, vertrokken jullie met de wagen naar uw schoonouders (CGVS, p. 16, punten 173-175). Dat jullie daar probleemloos weggeraken is opmerkelijk. Bovendien is de wijk waar uw schoonouders wonen evenzeer gecontroleerd door de bende MS13 (CGVS, 20/13842, p. 7-8, punt 70-72). Jullie bleven daar vaak een weekend (CGVS, p. 7, punt 59) en uw man was van die wijk afkomstig (CGVS, 20/13842B, p. 6, punt 51). De lokale MS13 daar kent jullie dus. Uw man verklaart bovendien zelf dat, als jullie bij zijn ouders zouden gaan wonen, de bendeleden jullie daar zouden vinden (CGVS, 20/13842, p. 17, punt 182 en p. 19, punt 207). Dat jullie daar twee dagen voor jullie moesten betalen probleemloos kunnen aankomen, verblijven en op de dag dat er betaald moest worden naar de luchthaven kunnen vertrekken (CGVS, 20/13842, p. 16, punt 174-175) doet ernstige vragen rijzen. Dat dit alles zonder problemen kon gebeuren en zonder dat de bende jullie in die twee weken ooit hebben benaderd doet ernstig twijfelen aan jullie problemen met deze uiterst gewelddadige bende. De loutere verklaring hiervoor dat zij jullie een betalingstermijn hadden gegeven en dat deze nog niet verlopen was (CGVS, p. 16, punt 171 en CGVS, 20/13842, p. 16, punt 178) is niet overtuigend. Dat zij jullie louter een termijn zouden geven en deze zonder meer zouden respecteren, zonder hun eis tot betaling van 2000 dollar op enige manier op te volgen komt maar weinig overtuigend over in het licht van informatie over deze bende.

Ook na jullie vlucht heeft niemand van uw familie nog problemen gekend met MS13. Gezien de bendeleden tijdens het incident duidelijk maken alles over jullie te weten (CGVS, p. 9, punt 87 en CGVS, 20/13842, p. 11, punt 110 en p. p. 14-15, punt 154) en vaak uw familie op bezoek zagen komen (CGVS, p. 18, punt 207) is het opmerkelijk dat niemand van uw familie of kennissen benaderd is geweest of iets meegemaakt heeft na jullie vertrek (CGVS, p. 4, punt 23 en p. 19, punt 211 en p. 20, punt 228). Dat blijkt ook uit de verklaringen van uw man (CGVS, 20/13842, p. 4, punt 24-25 en p. 18, punt 202-204). Gevraagd waarom niet verklaart uw man: "Geen flauw idee (CGVS, 20/13842, p. 18, punt 205)." Wanneer u zelf wordt gevraagd naar eventuele stappen die de bende heeft gezet nadat de termijn tot betalen was verlopen zegt u: "Dat weet ik niet. We weten nu van niets. We weten zelfs niet of ze ons gezocht hebben of ...". Zij hebben niemand van uw familie benaderd (CGVS, p. 19, punten 209-211). U verklaart dat uw familie niet benaderd is geweest omdat zij in gesloten beveiligde kolonies woonden (CGVS, p. 19-20, punt 212-213 en punt 223-227). Ook de oppas van uw dochter was gekend door de bendeleden (CGVS, p. 9, punt 87), gevraagd of zij benaderd is geweest antwoordt u: "Nee. Dat weet ik niet (CGVS, p. 21, punt 233)." Uw schoonouders werden evenmin benaderd, omdat ze ver van jullie woonden (CGVS, p. 20, punt 223). Gezien zij in een door de MS13 gecontroleerde kolonie woonden is dat geen overtuigende verklaring. Ze kenden uw familie en wisten bovendien dat die welgesteld was. De loutere verklaringen dat sommigen van uw familieleden ver weg woonden en anderen in beveiligde wijken is geenszins een verklaring voor het feit dat niemand ooit benaderd is geweest om deze 2000 dollar op te eisen, zeker gezien de mate van organisatie in MS13 die blijkt uit informatie.

Verder is het opvallend dat de verklaringen van uw man over de beslissing van jullie vertrek uit El Salvador niet consistent zijn. Gevraagd of hij soms op reis ging verklaart uw man: "We hebben gereisd. Twee of drie keer.

Enkel naar Guatemala. Als we naar het buitenland gingen, was dat enkel naar Guatemala (CGVS, 20/13842, p. 8, punt 83)." Het incident van 16 februari 2020 was voor jullie het hoofdmotief om El Salvador te verlaten (CGVS, 20/13842, p. 11, punt 118). Hij verklaart verder dat jullie een week na dit incident de beslissing namen om het land te verlaten (CGVS 20/13842, p. 16, punt 176). Later zegt hij dat de bendeleden jullie overal in CentraalAmerika zouden vinden en dat jullie daarom ervoor hebben gekozen om naar een verder weg gelegen land te gaan (CGVS 20/13842, p. 17, punt 182).

Echter, uit de door uw man neergelegde factuur van jullie vliegtickets blijkt dat jullie reeds een maand voor het incident, namelijk op 18 januari 2020, jullie reis uit El Salvador hadden geboekt. Later in het onderhoud, pas nadat uw man gevraagd werd naar de datum waarop jullie de tickets hadden geboekt en na de daaropvolgende pauze in het persoonlijk onderhoud, verklaart uw man plots: "[...] Dus hebben we besloten om naar België te gaan. Omdat we al het plan hadden om op vakantie te gaan naar België. Daarom hebben we die vliegtickets geboekt en al gekocht op 18 januari (CGVS, 20/13842, p. 19, punt 207)." Dat uw man over deze reeds geplande reis op geen enkel moment iets vermeldde, zelfs niet tijdens zijn vrije relaas, noch wanneer hem zelfs expliciet gevraagd wordt naar het moment waarop jullie deze vliegtickets hadden geboekt (CGVS 18/13842, p. 17, punt 188-189), en pas na de daaropvolgende pauze in het onderhoud plots zegt dat jullie op dat moment reeds een toeristische reis hadden gepland naar België doet ernstige vragen rijzen. Ook wanneer uw man nog eerder in het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar eerdere reizen liet hij na iets te zeggen over deze reis. Hij zei toen dat, indien jullie naar het buitenland gingen, dit enkel naar Guatemala was (CGVS, 20/13842, p. 8, punt 83).

Ook dient opgemerkt te worden dat zowel u als uw man op DVZ gevraagd werden waarom jullie ervoor kozen specifiek in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Noch u, noch uw man antwoordden dat jullie al tickets hadden van een eerder geplande reis. U zegt louter dat jullie informatie hadden opgezocht over landen waar jullie internationale bescherming konden aanvragen en dat België de beste optie was. Uw man verklaarde louter dat België meer ontwikkeld is en hij hier meer kansen heeft om te groeien (DVZ en DVZ, 20/13842, Verklaring DVZ, p. 11, vraag 27).

Dat u voorts verklaart dat deze reis naar België een reis voor jullie huwelijksverjaardag zou zijn is eveneens niet overtuigend. Jullie verklaren immers getrouwd te zijn op 27 mei 2012 (verklaring DVZ, vraag 15 en verklaring DVZ 20/13842, vraag 15). Dat jullie, die nooit eerder naar het buitenland zijn geweest behalve twee keer naar buurland Guatemala, een maand voordat jullie door problemen genoodzaakt werden om internationale bescherming te zoeken, een reis zouden hebben geboekt voor de periode van maart 2020 – voor slechts een week naar België met vliegtickets die zesmaal een maandloon bedragen – voor een verjaardag van jullie huwelijk van mei 2012 is geenszins overtuigend (CGVS 20/13842, p. 10, punt 98 en verklaring DVZ, vraag 31). Er mag verwacht worden dat jullie een omstandige en overtuigende uitleg weten te bieden voor de vaststelling dat jullie reeds voor jullie problemen met MS13 jullie reis naar België – het land waarover jullie hadden opgezocht dat dit het beste was om internationale bescherming aan te vragen – hadden geboekt, zeker gezien dit uiteindelijk pas naar voren kwam nadat op het einde van het persoonlijke onderhoud van uw man de datum van boeking ter sprake kwam. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat dit geenszins het geval is.

De seksuele intimidaties waar u mee te maken kreeg stonden los van het incident van 16 februari (CGVS, 20/13842, p. 12, punt 116). U verklaart hierover: "Als ik 's morgens naar mijn werk ga, moet ik net langs hen of naast hen passeren. Dat zijn ook veel momenten waarop die seksuele intimidaties plaatsvonden. Maar ik zette gewoon mijn weg verder en ik keek zelfs niet meer om" (CGVS, p. 6, punt 57). Het is steeds bij verbale opmerkingen gebleven (CGVS, p. 3, punt 3 en p. 10, punt 95-96 en CGVS 20/13842, p. 12, punten 114-118). Deze loutere door u aangehaalde feiten volstaan echter niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart houden betrekking tot uw identiteit. Die staat hier niet onmiddellijk ter discussie. Voor het paspoort van uw dochter kan hetzelfde gezegd worden. Uw huwelijksakte kan uw huwelijk met V.M.G.R. staven, dat huwelijk staat evenmin ter discussie. Dit document staat evenwel los uw asielmotieven.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden

voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de samenhang

Verzoekers zijn met mekaar gehuwd.

De motieven van de tweede bestreden beslissing verwijzen grotendeels naar de motieven van de eerste bestreden beslissing en hernemen deze integraal. Daarenboven wordt in de verschillende bestreden beslissingen ook naar de onderlinge verklaringen van verzoekers verwezen. De verzoekschriften tegen de bestreden beslissingen zijn gelijkklidend. Zij bevatten dezelfde middelen en dezelfde uiteenzetting die in wezen een bespreking en weerlegging inhouden van de motieven van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op deze feitelijke omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.2. In hun verzoekschriften stellen verzoekers dat de verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Zij betogen dat zij uitgebreid hebben verteld over de bedreigingen, de afpersingen door de bendeleden en de inval in hun huis. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek zijn ingegeven, betekent volgens hen niet dat zij niet gewelddadig tewerk gaan en dat hun leven niet in gevaar zou zijn.

Verzoekers betogen dat op hun identiteitskaarten hun ‘officieel adres’ vermeld wordt, waar ook de andere leden van de familie zijn ingeschreven. Echter, hun verblijfadres was de laatste 7 jaar te Urbanizacion Ilopanoga. Verzoekers stellen dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de kans hebben gekregen om dit te verduidelijken, daar hebben zij dan maar hun officieel adres opgegeven. Toen de vraag op het CGVS opnieuw gesteld werd, hebben ze dit uitgeklaard. Zowel de kolonie Urbanizacion Ilopanoga en Ilopango Col Quiteno liggen in dezelfde wijk.

Verzoekers argumenteren ook dat de verwerende partij waar ze wijst op tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen afgelegd op het CGVS of ze al dan niet iets gezegd hebben tegen de bendeleden, spijkers op laag water zoekt.

Ze beklemtonen dat enkel verzoeker op de hoogte was van de problemen van de burens en dat hij dit niet tegen verzoekster gezegd heeft, omdat hij haar niet wou verontrusten. Ze vervolgen dat de manier waarop de bende MS13 te werk gegaan is, niet aan hen kan verweten worden: “Verzoekende partij meent dat zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor de *modus operandi* van de bendes en dat het haar niet verweten kan worden dat de bendes niet ‘volgens het boekje’ (van de CGVS) te werk

zouden zijn gegaan... Verzoekende partij heeft verteld wat haar en haar gezin is overkomen. Dat zij nog 2 weken kregen om 2000 dollar bij elkaar te sprokkelen, hoeft trouwens niet te verbazen, gezien het hoog bedrag. Ook de bendeleden wisten dat verzoekende partij dat niet zomaar liggen had. De tijd die zij kregen was ook maar om zeker te zijn dat zij er alles aan zouden om het geld bijeen te krijgen. Het is aldus onbegrijpelijk dat verwerende partij al deze elementen naast zich neer meent te kunnen leggen en te besluiten dat verzoekende partijen geen bescherming zouden nodig hebben. Dit is erg onredelijk.”

Verzoekers herhalen dat de reis naar België geboekt was om hun huwelijksverjaardag te vieren. Verzoekers stellen dat ze in maart naar België wensten te komen in plaats van in mei omdat het in mei het hoogseizoen is op het werk van verzoeker. Daarom kan hij in mei geen verlof krijgen. Bovendien waren de tickets in maart goedkoper dan in mei, vandaar dat zij besloten hadden om hun huwelijksverjaardag reeds in maart te vieren.

Verzoekers betogen dat de verwerende partij de werking van de bendes niet kent. Doordat zij bedreigd werden door bendeleden konden ze geen enkele kant op.

Tevens menen verzoekers dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij merken op dat de verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is doch meent dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij begrijpen niet hoe de verwerende partij kan stellen dat verzoekers kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij voeren aan dat het rapport waarop de verwerende partij zich steunt, achterhaald is, dat de (humanitaire) situatie in El Salvador anno 2020 volledig is ontspoord en dat El Salvador wordt gerund door bendes en wordt gezien als een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Vervolgens citeren zij uit twee internetartikelen. Tevens wijzen verzoekers op de coronacrisis die volgens hen de situatie helemaal dreigt te laten ontsporen. Zij menen dat de verwerende partij bezwaarlijk kan volharden dat zij kunnen terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven kunnen lijden. Zij betogen dat zij niet alleen zullen worden geconfronteerd met de bendes die hen afpersen, maar dat zij door de crisis geen werk meer zullen hebben en niet de noodzakelijke medische zorg zullen kunnen krijgen indien zij besmet zouden geraken met deze ziekte.

Verzoekers besluiten in hun verzoekschriften als volgt: *“Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.*

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

4. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in El Salvador bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de COI Focus *“El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020,
- de COI Focus *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, en
- de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers verklaren dat op 16 februari 2020 drie gewapende bendeleden van MS13 hun huis zijn binnengedrongen. Op het ogenblik van de feiten waren verzoekers alleen thuis. Hun dochter was niet thuis. De bendeleden eisten een som van 2000 dollar. Deze som diende binnen de 15 dagen betaald te worden, anders zouden ze hen vermoorden. Verzoekers halen ook aan dat verzoekster regelmatig door bendeleden werd geïntimideerd. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex)politiemensen en (ex)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat de verzoekende partijen vallen onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan de verzoekers om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigen te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij zullen worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar hun land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

5.3. Ter staving van hun vluchtrelaas brengen verzoekers de volgende documenten bij: hun paspoort, hun identiteitskaart, hun huwelijksakte en de factuur van de vliegtuigtickets.

Deze documenten hebben betrekking op identiteitsgegevens, de huwelijksband en de reisweg. Al deze gegevens worden niet betwist.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers er niet in slagen om het risico individueel en *in concreto* aannemelijk te maken. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat:

- verzoekers inconsistente verklaringen hebben afgelegd omtrent hun effectieve woonplaats in El Salvador.

- er inconsistentie is tussen de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS: *“Op DVZ verklaart u dat de gewapende mannen die het huis binnendrongen jullie later zouden zeggen hoe jullie konden betalen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter, gevraagd of jullie iets hebben gezegd tijdens dit incident: “Nee. Het enige wat ik heb gezegd is gevraagd hoe we dat moesten betalen. Dat was het enige. Voor de rest waren we stil. We luisterden enkel naar wat ze zeiden en wat ze herhaalden en herhaalden” (CGVS, p. 13, punt 128). Daarop zouden de bendeleden geantwoord hebben dat ze na vijftien dagen zouden terugkomen om het geld op te halen (CGVS, p. 9, punt 88 en p. 13, punt 129). Uw man antwoordt dan weer op de vraag of jullie iets zeiden tijdens dit incident: “Nee, we zeiden niets. Wel het enige dat we hebben gezegd is dat we gingen betalen.” (CGVS 20/13842, p. 14, punt 146-147). Die verklaringen staan haaks op elkaar.”*

- verzoekster verklaart dat haar oma hun dochter rond acht uur 's morgens opgehaald heeft, terwijl verzoeker verklaart dat hij hun dochter om acht uur naar de oma van verzoekster had gebracht en hij haar die namiddag ook terug zou ophalen.

- verzoeker verklaart dat andere mensen hetzelfde als zij hebben meegemaakt, en ook zijn gevlucht. Verzoeksters verklaart daarentegen dat zij niet kan zeggen of andere mensen binnen de kolonie zoiets meegemaakt hebben en in elk geval geen mensen kent uit de kolonie die zoiets meegemaakt hebben. Daarenboven ontkent verzoekster dat de burens iets gelijkaardigs hebben meegemaakt. Hieromtrent

wordt terecht gesteld dat: *“Dat jullie jullie leven in El Salvador moesten achterlaten voor problemen die, volgens de verklaringen van uw man, jullie burens eveneens hebben gehad, waarna ze eveneens zouden zijn moeten vluchten, maar dat u hier niet van op de hoogte zou zijn maakt jullie verklaringen maar weinig doorleefd. Er kan immers verwacht worden dat dit toch daadwerkelijk zou zijn opgekomen tussen jullie in al die tijd sinds het incident in februari.”*

- verzoeker verklaart dat hij geen ontslagvergoeding gekregen heeft toen hij een week na het incident ontslag nam, terwijl verzoekster daarentegen verklaart dat hij wel een ontslagvergoeding gekregen heeft nadat hij hun problemen verteld heeft aan zijn werkgever.

- de werkwijze van de bendeleden die hen bedreigd en aangevallen hebben, zoals die door verzoekers geschetst wordt, niet overeenstemt met de objectieve landeninformatie. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een bende iemand viseert, deze persoon en vervolgens zijn familie voortdurend worden lastig gevallen. Geweld wordt geenszins geschuwd. De bendeleiders houden strikt bij wie er precies wordt gevisieerd voor afpersing en voor hoeveel. De afhaling van het afpersingsgeld, en de stand van zaken en eventuele problemen, onder meer de vlucht van het slachtoffer, worden eveneens besproken. Echter blijkt in het geval van verzoekers dat zij na de oorspronkelijke aanval, bedreiging en afpersing gedurende twee weken op geen enkele manier benaderd of bedreigd worden. Verzoekers hebben kunnen werken, en zijn zelfs twee dagen voor het verstrijken van de deadline naar de schoonouders vertrokken met de auto om daar gedurende twee dagen te verblijven en van daaruit naar de luchthaven te gaan.

- de familieleden die achtergebleven zijn, waaronder de familieleden die eveneens in een wijk onder controle van MS13 wonen, geen problemen hebben met MS13 gekend na de vlucht van verzoekers, terwijl de bendeleden duidelijk hadden gemaakt dat ze alles over hen wisten en verzoekers vaak op bezoek gingen.

- uit de factuur blijkt dat verzoekers hun vliegtuigtickets voor België kochten een maand vooraleer ze door de bendeleden van MS-13 aangevallen en afgeperst werden.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Door louter de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren en eerder afgelegde verklaringen te herhalen, brengen verzoekers geen concrete elementen noch dwingende argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van de desbetreffende bevindingen. De Raad stelt vast verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken geven verzoekers inderdaad een adres op dat overeenstemt met het adres op de identiteitskaart van verzoekster. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoeker dat hij er vier jaar gewoond heeft (map 7, verklaring DVZ, p.6, vraag 10). Verzoekster verklaart dat ze er de laatste tien jaar gewoond heeft (map 7, verklaring DVZ, p.6, vraag 10). Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat het een beveiligde wijk is waar bendeleden heel moeilijk binnen geraken (notities persoonlijk onderhoud 21 augustus 2020 [NPO 21 augustus 2020], p. 20, punten 224 en 227). Verzoeker verklaart integendeel tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij op een ander adres woonden en aldaar zeven jaar hebben gewoond. Met betrekking tot het adres dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken hebben opgegeven, stelt hij dat daar familieleden van verzoekster woonden (notities persoonlijk onderhoud 19 augustus 2020 [NPO 19 augustus 2020], p. 6, punt 49-50 en punt 60). Daarenboven vermeldt de identiteitskaart van verzoeker, die op 2 december 2019 uitgereikt werd, een volkomen ander adres dan waar verzoekers' aanval en bedreiging zou zijn gebeurd. Verzoeker stelt dat dit het adres van haar ouders is, en dat ze dit nooit heeft laten aanpassen. In hun verzoekschriften betogen verzoekers dat hun "officieel adres" in de wijk is die op de identiteitskaart van verzoekster vermeld is, waar ook andere familieleden wonen, doch ze wonen effectief op een ander adres. Verzoekers stellen dat ze geenszins de kans hebben gekregen om dit op de Dienst Vreemdelingenzaken toe te lichten. Dit kan geenszins als verschoningsgrond dienen, daar verzoekers op geen enkele wijze onderbouwen dat ze hiertoe niet de kans hebben gekregen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd het laatste adres in het land van herkomst gevraagd. Verzoekers hebben het adres die op de identiteitskaart van verzoekster vermeld is aangegeven. Verzoekers hadden ook hun effectieve verblijfsadres kunnen vermelden. Daarenboven hadden verzoekers ook bij het invullen van de vragenlijst kunnen vermelden dat de feiten zich niet hebben voorgedaan in de woning waarvan ze het adres hebben gegeven en die zich in een beveiligde wijk bevond, doch op een ander adres. Ook aan het begin van het persoonlijk onderhoud hebben verzoekers dit niet gepreciseerd. Voorts brengen verzoekers ook geen stukken bij om aan te tonen dat ze effectief op het andere adres verblijven.

Waar verzoekers betogen dat tegenstrijdigheden tussen de verklaringen gedaan op het CGVS en bij het invullen van de vragenlijst niet van die aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen op een geheel van motieven steunen.

Waar verzoekers stellen dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de modus operandi van de bendeleden, wijst de Raad erop dat de verwerende partij informatie bijbrengt over de werkwijze van de bendes en dat de verklaringen van verzoekers daar niet mee overeenstemmen. Voorts kan er niet aan voorbijgegaan worden dat verzoekers voorhouden dat de bendeleden bij hen thuis zijn binnengevallen om 2000 dollar op te eisen en verzoekers hiervoor twee weken gegeven hebben om het geld in te zamelen, doch hen gedurende deze periode op geen enkele wijze hebben benaderd en ook geen maatregelen genomen hebben om zich ervan te verzekeren dat verzoekers niet zouden wegluchten. Nochtans is de "renta" een belangrijke bron van inkomen voor de bendes. Dit knelt des te meer daar verzoekers verklaren dat ze kort voor het verlopen van de betalingstermijn naar de ouders van verzoeker zijn vertrokken, die zelf ook in een wijk wonen die gecontroleerd wordt door MS13, zonder dat dit door de bendeleden opgemerkt werd terwijl de bende MS13 leden op de uitkijk heeft staan in de kolonie. Zij zien wie er binnen en buiten de kolonie gaat. In de bestreden beslissingen wordt terecht gemotiveerd dat: *"De loutere verklaring hiervoor dat zij jullie een betalingstermijn hadden gegeven en dat deze nog niet verlopen was (CGVS, p. 16, punt 171 en CGVS, 20/13842, p. 16, punt 178) is niet overtuigend. Dat zij jullie louter een termijn zouden geven en deze zonder meer zouden respecteren, zonder hun eis tot betaling van 2000 dollar op enige manier op te volgen komt maar weinig overtuigend over in het licht van informatie over deze bende."*

Waar verzoekers in hun verzoekschriften herhalen dat ze reeds de tickets gekocht hadden voor België om hun huwelijksverjaardag te vieren en dat verzoeker enkel in maart verlof kon krijgen, wijst de Raad erop dat verzoekers dit niet hebben verklaard toen op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd waarom ze specifiek in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Verzoekster heeft verklaard dat ze informatie hadden opgezocht over landen waar ze internationale bescherming konden aanvragen en dat België de beste optie was. Verzoeker verklaarde louter dat België meer ontwikkeld is en hij hier meer kansen heeft om te groeien (DVZ en DVZ, 20/13842, Verklaring DVZ, p. 11, vraag 27). Het is slechts nadat verzoeker met de factuur geconfronteerd werd, en nadat er een pauze op het CGVS was geweest, dat verzoeker verklaart dat ze de vliegtuigtickets gekocht hebben om hun huwelijksverjaardag te vieren. Daarenboven zijn verzoekers voorheen slechts twee of drie keer op reis geweest. Telkens was hun reisbestemming Guatemala. Het is weinig aannemelijk dat verzoekers, gelet op hun profiel, vliegtuigtickets zouden hebben gekocht die zesmaal een maandloon bedragen om in de periode maart 2020 gedurende een week naar België te komen om alhier hun huwelijksverjaardag te vieren. In de bestreden beslissingen wordt terecht gesteld dat: *"Er mag verwacht worden dat jullie een omstandige en overtuigende uitleg weten te bieden voor de vaststelling dat jullie reeds voor jullie problemen met MS13 jullie reis naar België – het land waarover jullie hadden opgezocht dat dit het beste was om internationale bescherming aan te vragen – hadden geboekt, zeker gezien dit uiteindelijk pas naar voren kwam nadat op het einde van het persoonlijke onderhoud van uw man de datum van boeking ter sprake kwam. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat dit geenszins het geval is."*

Voor het overige blijven verzoekers in wezen slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.5. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekers en hun vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoekers slagen er niet in de concrete problemen die zij zouden hebben, aannemelijk te maken.

5.6. In zoverre verzoekers aanvoeren dat zij omwille van hun profiel, namelijk personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van criminele bendes, tot een risicogroep behoren, herhaalt de Raad dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door hen aangevoerde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet El Salvador te verlaten. Een loutere verwijzing door verzoekers naar hun

profiel, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe verzoekers in gebreke blijven daar zij niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die zij zouden hebben ervaren. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 waarnaar de verwerende partij verwijst: “*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee. Conversely, these risk profiles are not necessarily exhaustive. A claim should not automatically be considered as without merit simply because it does not fall within any of the identified profiles. There is no hierarchy implied in the order in which the profiles are presented. All claims by Salvadorian asylum-seekers need to be considered on their own merits in fair and efficient status determination procedures and based on up-to-date country of origin information.*” (p. 29, eigen onderlijning). Hieruit volgt dat de beoordeling van het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de verzoekers. Verzoekers moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van hun profiel dreigen te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas, blijven verzoekers hiertoe in gebreke.

5.7. Waar verzoekers verwijzen naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhalen om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekers aanhalen, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar hun land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van deze bewering dat zij in El Salvador zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, tonen verzoekers verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zouden worden onderworpen. Verzoekers brengen immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen – in de hypothese dat zij besmet zouden raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers, indien zij zouden terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zouden terechtkomen.

5.8. Voorts stellen verzoekers dat verzoekster door bendeleden ook seksueel geïntimideerd werd.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen meisjes en vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld van bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Er zijn gevallen gemeld van huiselijk geweld door bendeleden tegen hun vrouwen en andere vrouwelijke leden van hun eigen huishouden. Vrouwen en meisjes in deze situatie zitten vaak in de val omdat elke poging om het geweld te melden of eraan te ontsnappen, henzelf en hun familieleden een verder doelwit maakt van geweld.

Er blijkt echter uit de landeninformatie niet dat vrouwen en meisjes in El Salvador in het algemeen een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolging en dat zij systematisch worden blootgesteld aan slechte behandelingen. Volgens de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 worden vrouwen en meisjes met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel, wat maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen en meisjes die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is. Het risico op vervolging dan wel ernstige schade blijft volgens de UNHCR-richtlijnen evenwel afhankelijk van de individuele omstandigheden van het betrokken meisje of de

betrokken vrouw (*"depending on the particular circumstances of the case"*, p. 36-37). Dit wordt ook bevestigd door de meest recent beschikbare landeninformatie. Een loutere verwijzing naar het gegeven dat (bepaalde) meisjes en vrouwen vallen onder een potentieel risicoprofiel, volstaat dan ook niet om in het concrete geval een individueel en objectief risico op vervolging of ernstige schade vast te stellen. Aangezien de beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade afhankelijk is van verzoeksters individuele omstandigheden, mag van haar worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel of omstandigheden dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Verzoekster kan zich dan ook niet vergenoegen met de loutere stelling dat zij als jonge vrouw een 'bijzonder hoog risico' loopt zonder dit verder te concretiseren. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij effectief werd bedreigd door bendeleden van MS-13. Verzoekster verklaart verder dat de seksuele intimidaties waarmee ze geconfronteerd werd, los staan van het incident van 16 februari. Verzoekster verklaart dat de seksuele intimidaties 's morgens als ze naar het werk ging plaatsvonden. Het betreffen verbale opmerkingen. Noch tijdens het persoonlijk noch in de verzoekschriften geeft verzoekster daar verdere informatie over. Het betreffen zeer algemene feiten. Deze aangehaalde feiten door verzoekster volstaan niet om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Voorts brengen verzoekers geen andere concrete elementen aan die er op wijzen dat verzoekster omwille van een specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden als jonge vrouw een bijzonder hoog risico loopt. Zij maakt doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

5.9. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *"certain returnees from abroad"* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *"depending on the particular circumstances of their case"*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als 'returnee'/terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers' beweerde problemen met MS13. Het blijkt dan ook niet dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat hun verblijf in België voor de duur van de procedure als dusdanig niet

resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij bij terugkeer ernstige problemen riskeren omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

5.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

5.12. De Raad ontwaart in de rechtsplegingsdossiers geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador zouden worden vervolgd of geviséerd.

5.13. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

6.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 16 maart 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd.

6.3. Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendedegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van de Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for*

international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in de verzoekschriften aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat elke verzoekende partij afzonderlijk werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS